

Arrest

nr. 175 425 van 28 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner van een Belgische onderdaan.

Op 21 april 2016 weigert de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de aanvraag middels een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De gemachtigde beslist tevens om de verzoeker het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoeker, in éénzelfde akte en onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 22 april 2015 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2015 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voornaam: H.
Nationaliteit: Ghana
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- medisch attest dd. 14.11.2014*
- attest van Bond Moyson dd. 19.01.2016 voor waaruit blijkt dat zij voor de periode oktober 2015-januari 2016 een uitkering wegens primaire arbeidsongeschiktheid ontving*

Echter, een arbeidsongeschiktheidsuitkering is beperkt in de tijd, namelijk tot de periode dat de begunstigde ziek is. Voor zover deze ziekte zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het dossier geen aanwijzingen. Uit de voorgelegde bewijsstuk blijkt niet wat de concrete situatie is van de referentiepersoon: kan zij terug aan de slag nadat zij genezen is en welk loon kan zij verwachten? Of had de referentiepersoon voorafgaand aan de periode van arbeidsongeschiktheid geen werkgever meer en is zij dus werkzoekende? In hoeverre heeft zij recht op een werkloosheidsuitkering?

Op basis van enkel het voorgelegde document kan onze dienst niet afdoende beoordelen of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon afdoende stabiel en regelmatig zijn. Om dit te kunnen stellen dient er immers zowel naar het recente verleden toe bewezen te zijn dat de referentiepersoon op regelmatige basis over een stabiel in- komen kon beschikken, alsook dient er een (beperkt) toekomstperspectief te zijn betreffende de bestaansmiddelen. Dit is door de aard van de uitkering niet het geval.

Onafgezien van deze vaststellingen blijkt ook het beschikbare bedrag ontoereikend. Immers, de referentiepersoon had in de periode oktober 2015 - januari 2016 een gemiddeld maandelijks inkomen van €792,37. Bijgevolg zijn de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijkse vaste en variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Daarnaast werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene. Er kan met deze documenten) echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige

bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

Het betreft de thans bestreden akte.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verweerder heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De Staatssecretaris heeft in huidige zaak geen daadwerkelijk en concreet onderzoek doorgevoerd in de zin van art. 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

"Art. 42.

(...)

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen %ij nodig hebben om in hun behoeften te voordien pponder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

Dit artikel legt aan de Staatssecretaris de verplichting op om te bepalen welke bestaansmiddelen de referentiepersoon en zijn familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te

vallen van de openbare overheden en geeft hem de mogelijkheid alle bescheiden en inlichtingen hiervoor te doen overleggen.

In casu dient vastgesteld dat de bestreden beslissing enkel volgende overwegingen bevat:

- Aangezien het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan de grens van 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de Wet van 26 mei 2002 dienen de bestaansmiddelen als ontoereikend worden beschouwd, rekening houdend met de "variabele kosten van het leven";
- Enkele abstracte noties en vage termen zoals "vaste maandelijkse kosten",

Waar in casu wordt verwezen naar het grensbedrag van 120 % van het bedrag zoals bedoeld in art. 14 § 1, 3° Vreemdelingenwet om te stellen dat eenieder wiens inkomen lager ligt kan worden geacht over een ontoereikend inkomen te beschikken om te vermijden dat zij ten laste vallen van de openbare overheden (gelet op de "variabele kosten van het dagelijkse leven"), dient vastgesteld dat art. 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet volstrekt zinledig wordt gemaakt, aangezien het onderscheid tussen de mathematische grens van 120 % van het leefloon en de noodzakelijke bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden zodoende wordt opgeheven.

De Staatssecretaris leidt uit het feit dat het grensbedrag van 120 % niet wordt bereikt immers ipso facto af dat de bestaansmiddelen als ontoereikend dienen te worden beschouwd om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, zonder enig daadwerkelijk onderzoek uit te voeren van de concrete behoeften van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing is aldus manifest in strijd met de tekst en de ratio legis van art. 42 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, welke er immers net in bestaat om de Staatssecretaris te verplichten steeds in concreto een individuele behoefte-analyse uit te voeren.

Terzake kan ook worden verwezen naar de duiding door het Grondwettelijk Hof in haar arrest dd. 26 september 2013, nr. 121. 2013, B.55.2) waarin het Hof duidelijk heeft gesteld dat

"de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voordien pondeer dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden"

In dezelfde zin:

- RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd;
- RvV 7 augustus 2015, nr. 150 505

Nu de verzoeker inkomsten van zijn partner, de referentiepersoon, heeft voorgelegd die echter niet het grensbedrag bereiken van 120% van het leefloontarief, kwam het de Staatssecretaris toe om de werkelijke behoeften van de verzoeker en zijn partner te bepalen en hiertoe eventueel bij de verzoeker de nodige inlichtingen in te winnen.

De gemachtigde beperkt zich evenwel tot geheel abstracte noties en vage termen, met name "de maandelijkse vaste kosten" en "de variabele kosten van het dagelijkse leven", zonder dat uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier op enige wijze kan blijken welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor de verzoekers dan wel zouden bedragen. Nog minder worden enige concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker en zijn partner, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand.

Het onderdeel van de poging tot motivering van de weigeringsbeslissing waar verwezen wordt naar een behoeftenanalyse die zou leiden tot de vaststelling dat zowel de betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociaal bijstandsstelsel van het Rijk is een loutere stijlclausule niet gebaseerd op enig individueel onderzoek en kan zonder meer worden ingeschreven in elke

weigeringsbeslissing zodra het referentie minimuminkomen niet wordt bereikt wat flagrant strijdig is met de voornoemde rechtspraak welke duidelijk stelt dat verzoeken tot gezinshereniging zeker op dat vlak een individueel onderzoek moeten krijgen wat meer voorstelt dan het enkel bij de beslissing opsommen van een aantal soorten naar bedrag niet gepreciseerde kosten die dus niet het resultaat kunnen zijn van een daadwerkelijk gevoerd onderzoek.

Er kan niet anders dan vastgesteld worden dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt. De bestreden beslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en de gemachtigde is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Overigens is het niet aan de verzoeker om in de plaats van de verweerder een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Het maken van een behoefteanalyse is immers een verplichting die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, duidelijk bij de gemachtigde ligt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient te worden aangenomen."

De verweerder voert dienaangaande noch schriftelijk noch mondeling enig verweer. Er werd geen nota met opmerkingen ingediend en ter terechtzitting beperkt de attaché van de verweerder er zich toe te verwijzen naar het administratief dossier en naar de motieven van de bestreden beslissing(en).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die op de thans bestreden akte van toepassing zijn.

In casu vergt het onderzoek aangaande de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur dus tevens een onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet en moeten tevens de bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in ogenschouw worden genomen.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

[...]

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

[...]"

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde,. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verzoeker voert aan dat de gemachtigde in de voorliggende zaak geen daadwerkelijk en concreet onderzoek heeft doorgevoerd in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De verzoeker betoogt dat de verwijzing naar geheel abstracte noties en vage termen als *"de maandelijkse vaste kosten"* en *"de variabele kosten van het dagdagelijkse leven"* niet volstaat als een daadwerkelijke behoefteanalyse. Dienaangaande verwijst de verzoeker naar het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof en benadrukt hij dat een individueel onderzoek moet worden gevoerd naar de concrete behoeften van de Belg en zijn familieleden. Hij geeft tevens aan dat de gemachtigde ter zake slechts een stijlformule hanteert die zonder meer in elke weigeringsbeslissing kan worden ingeschreven en herhaalt dat het oordeel van de gemachtigde niet is gebaseerd op enig individueel onderzoek.

De Raad kan de verzoeker hierin volgen. In de bestreden akte wordt vastgesteld dat verzoekers Belgische partner over een gemiddeld maandelijks inkomen van 792,37 euro beschikt, hetgeen het referentiebedrag van 120% van het leefloon niet bereikt. Vervolgens wordt het volgende gesteld: *"Gelet op de maandelijkse vaste en variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoefteanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013)."*

Hetgeen zodoende in de bestreden akte wordt naar voor geschoven als een behoefteanalyse, kan echter niet worden beschouwd als een zorgvuldig uitgevoerde behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad merkt samen met de verzoeker op dat ter zake geen enkele concrete beoordeling voorligt waarbij, *"op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden"* wordt bepaald *"welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden"*, zoals voorzien in artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde beperkt zich tot abstracte noties en vage termen, met name *"de maandelijkse vaste en variabele kosten van het dagelijkse leven"* en de nietszeggende, vage bemerking *"dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven"* zonder dat uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier op enige wijze kan blijken welke kosten de gemachtigde hier precies voor ogen heeft en hoeveel deze kosten voor de verzoeker en zijn partner dan wel zouden bedragen. Nog minder worden enige concrete kosten afgewogen tegenover het maandelijkse inkomen van de Belgische referentiepersoon om te beoordelen of er al dan niet, in de concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker en zijn partner, daadwerkelijk een risico is dat zij ten laste zullen vallen van de Belgische sociale bijstand.

De in de bestreden akte als behoefteanalyse naar voor geschoven redengeving betreft, zoals de verzoeker het pertinent opmerkt, een loutere stijlformule nu hieraan geen enkel concreet onderzoek ten grondslag ligt. Gelet op de absolute vaagheid die eruit blijkt, kan zij inderdaad in om het even welke weigeringsbeslissing worden ingeschreven van zodra een inkomen voorligt dat niet het bedrag van 120% van het leefloon bereikt. Immers heeft elk gezin “*maandelijkse vaste en variabele kosten van het dagdagelijkse leven*”. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het eigen is aan de gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat het inkomen waarover de referentiepersoon beschikt ook de behoeften moet dekken van diegene die de gezinshereniging vraagt zodat de toevoeging dat ook de verzoeker van dit inkomen moet leven, niet relevant is en niets verandert aan de vaststelling dat niet concreet werd nagegaan of de verzoeker en zijn partner, gelet op hun concrete individuele situatie, in hun levensonderhoud kunnen voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Er dient samen met de verzoeker te worden opgemerkt dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest van 26 september 2013 (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) duidelijk heeft gesteld dat “*de bestreden bepaling [artikel 40ter] niet tot gevolg heeft dat de gezinshereniging wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag [honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie]. In dat geval moet de bevoegde overheid, volgens artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden*” (In dezelfde zin: RvS 19 december 2013, nr. 225.915 waarin werd geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd).

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet schrijft uitdrukkelijk voor dat de minister of zijn gemachtigde op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie c.q. Belg die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, en dat de minister of zijn gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Zoals de verzoeker opmerkt, ligt de onderzoeksplicht ter zake zodoende bij het bestuur. Het motief dat de verzoeker zijn aanvraag moet actualiseren terwijl uit de voorliggende gegevens niet blijkt dat hij door het bestuur werd uitgenodigd om gegevens bij te brengen met het oog het voeren van een concreet behoefteonderzoek, is dan ook niet deugdelijk in het licht van de bepalingen van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet (cf. RvS 16 juni 2016, nr. 12.022 (c)).

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen te vragen. De gemachtigde heeft zich beperkt tot een loutere stijlformulering zonder dat enig daadwerkelijk, concreet onderzoek in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorligt. De bestreden weigeringsbeslissing is dan ook niet deugdelijk gemotiveerd en de gemachtigde is in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, wordt dan ook aangenomen.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. In dit verband wijst de Raad er op dat uit de in de bestreden akte gehanteerde bewoordingen geenszins naar voor komt dat het motief inzake het niet voldaan zijn aan de wettelijk vereiste toereikende bestaansmiddelen een overtollig motief zou betreffen. In de bestreden akte wordt enerzijds aangegeven dat de diensten van de verweerder, op basis van de voorgelegde documenten inzake arbeidsongeschiktheidsuitkering voor de periode oktober 2015 tot en met januari 2016, niet afdoende kunnen beoordelen of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voldoende stabiel en regelmatig zijn. De gemachtigde heeft echter duidelijk aangegeven dat “*onafgezien van deze vaststellingen*” blijkt dat het beschikbare bedrag ontoereikend is, hetgeen er geenszins op duidt dat de vaststellingen in verband met het ontoereikend karakter van de bestaansmiddelen ondergeschikt zijn aan de door de gemachtigde vaststelling dat niet afdoende kan worden geoordeeld omtrent het stabiel en regelmatig karakter ervan. Immers wordt duidelijk geoordeeld dat uit de behoefteanalyse blijkt dat de maandelijkse bestaansmiddelen veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor de verzoeker en zijn partner te garanderen, zodat zij beiden het risico lopen ten laste te vallen van het

Belgische sociale bijstandsstelsel. Het is net deze vaststelling die ten grondslag ligt aan het besluit dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Indien de vaststelling dat niet afdoende kan worden beoordeeld of de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig zijn doorslaggevend zou zijn, dan kan overigens niet worden ingezien op welke grond de gemachtigde stellig zou kunnen oordelen dat niet voldaan is aan de door artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De concrete motieven van de bestreden akte wijzen er dan ook op dat de redengeving inzake het niet toereikend karakter van de bestaansmiddelen, redengeving die met de hierboven weergegeven onwettigheden is behept, uiteindelijk doorslaggevend is om het gevraagde verblijf te weigeren.

Het tweede middel is gegrond.

3.2. De nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat ook het mede betekende bevel om het grondgebied te verlaten zijn juridische en feitelijke grondslag verliest.

Uit de bestreden akte blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in de bijlage 20 is opgenomen, is getroffen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Als feitelijke grondslag voor dit bevel wordt aangegeven dat verzoekers legaal verblijf is verstreken.

Doordat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden middels de vernietiging ervan retroactief uit het rechtsverkeer wordt gehaald, valt de verzoeker terug in de situatie van een ingediende aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter). In die situatie kan dan ook niet meer worden vastgesteld dat verzoekers regelmatig verblijf is verstreken. Bijgevolg dient ook de tweede bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - uit het rechtsverkeer te worden genomen door het samen met de eerste bestreden beslissing te vernietigen. Het derde middel, dat specifiek is gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoeft dan ook geen verder onderzoek.

De bestreden akte dient derhalve in haar geheel te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE